

ערב רב

יהונתן ה. משעל | ביקורת | 29/01/2011

דחיקת המובן מאליו

כוחה של עבודתה של ורה קורמן אינו נובע מן הישירות שלה – אף שהיא תורמת לעוצמת החוויה – אלא מאמינותה.

שתף/שתפי

לייק 0

ציוץ

ני מסתכל על לשון הפרה המתקרבת לדמותה המכוסה שוקולד של ורה קורמן. לא ברור לי מה אני רואה. גדול כמו רגל אדם, אבל לא מחובר לגוף. פתאום מתגבשת ההבנה שמדובר בלשון. תחושה קשה אוחזת בבטני, אני מתכווץ על הספה הנוחה שמוצבת במרכז הגלריה מול העבודה המוקרנת. האם זה אמיתי? הזמן עובר באיטיות שמודגשת על ידי טיפטוף השוקולד על גופה של קורמן, ונהיה איטי עוד יותר כשנתקלים במבט שלה, שאינו מרפה. היא אינה מפסיקה להתסכל ישירות לתוך עיני, באופן מתריס כל כך שגורם לכל החוויה להיות נעימה עוד פחות. אני לא מוצא את הכוח לקום ולצאת, והלשון הכרותה,

מוחזקת בידיים מכוסות כפפות לייטקס, ממשיכה ללקק את השוקולד מדמותה של קורמן, שמחזיקה כל הזמן בידיה מגש מלא בפירות. המחזה כולו גרוטסקי, ואני מתפלא על כך שלמעשה לא קורה בו יותר מדי. מספיקים החיבורים הפשוטים שעושה האמנית בין לשון הפרה, גופה המכוסה שוקולד ומגש הפירות, כדי ליצור חוויה מטלטלת, מעוררת אי-נחת, אך גם מרתקת לכיסא. יצאתי מההקרנה רק אחרי פעמיים.

ורה קורמן - פרט מעבודת וידיאו

הישירות של עבודתה של קורמן אינה מה שמייחד אותה, למרות שהיא הופכת את החוויה לחזקה וקשה. יש כאן משהו אחר – האמינות שלה. אני מזדהה עם האמנית ועובר את החוויה יחד עם קורמן, שעומדת בה באומץ מבלי למצמץ או לשדר מצוקה. שהרי אישה (או איש) לא היתה רוצה שלשון פרה כרותה תלקק מעליה שוקולד. אולי, אם היתה זאת פנטזיה אפלה, הייתי מצפה שקורמן תהנה מהמעמד. אך זה לא זה ולא זה. לא סבל ולא עונג. אין למעשה שום תוחלת במעשה, שום סיבה נראית לעין ושום פרשנות הגיונית לאף אחד מהמרכיבים של העבודה. אם חושבים על העבודה מעבר לחוויה החושית החזקה שהיא מעוררת, לא נמצאת שום סיבה או הגיון פנימי שמנחה אותה. לכן, האמינות. קורמן משדרת לכל אורך הוידאו תחושה של ביטחון וקור רוח. היא אומרת בעיניה – "אל דאגה, מה שלא תהיה הסיבה לכל זה, אני אעמוד בכך", ולשון הפרה ממשיכה ללקק מעליה את השוקולד בתנועה איטית, מעל לשפתיה ועיניה. קורמן עוצמת את עיניה לרגע ומכווצת את שפתיה כמו גיבורת סרט מתח שבדיוק ספגה כדור אויב, מיד פוקחת אותן וממשיכה לנעוץ את אותו מבט לעברי כאומרת "אני עדיין כאן". הכל נעשה במעין

חזיון עיווים שבו היופי הופך לכיעור, הגוף החי נאכל על ידי הגוף המת, המתוק והמפתה נהפך למעורר גועל ודחייה ומתוך חוסר המשמעות והתוחלת שבכל זה, מתערער לרגע הסדר הקיים והמוכר. קורמן מצליחה לדחוק מעליה את המובן מאליו.

ורח קורמן – בונה ספליט
 גלריה שי אריה, שלמה המלך 61, ת"א
 נעילה – 5.2.11

גלריה שי אריה ורח קורמן יהונתן משעל

ציוץ לייק 0 שתף/שתפי

מיון לפי הישנות ביותר

0 תגובות

הוסף/הוסיפי תגובה...

פלאגין התגובות של פייסבוק

2 תגובות על דחיקת המובן מאליו

לא יודע מאיפוא הבאת את הדעה הזו
 לדעתי האמנית התחרמנה מכל רגע בעבודה הזו.
 אולי אתה לא מכיר אותה מספיק

אנגלמן | 31 ינואר 2011, 20:23 | הגב

מאד אמנותי

כתיבת תגובה

האימייל לא יוצג באתר. שדות החובה מסומנים *

התגובה שלך

שם *

אימייל *

אתר

להגיב